

A dal ugyanaz marad, csak te változol, hurrá, hurrá, szaván fogtuk a lényeket, kézen fogtuk, kivezettük a Pusztába, rácsördítettünk a farára, menjél Nyakhalat fogni, Pusztrángot becserkészni, vagy csak kódorogj, az ősi elképzelés rendje szerint. Élni, mi-ként ama hal a vízben, a Legyen Rossz A Napod Világnapja épp egy hét múlva, november tizenkilencedikén, kedden. Ha a jövőbe látnál, akkor is ugyanaz lenne, legfeljebb kétszer részesülnél belőle. Nem láttam a jövőbe, az örömhöz ennyi elég is, de a kályhák még rá is tettek, amikor meleggel telítették az egész lakást. Kezdtem otthon érezni magamat, és nem láttam a jövőbe.

Faludi Ádám 29

A DAL UGYANAZ MARAD

Részlet *A rockdílerből*

November

A november a legrosszabb hónapom, csukaszürke, ahogyan a Szürkeség a szürkeséget jellemezni szokta, azaz semmilyen. A nappalok egy óra tizenöt perccel rövidülnek, olvasom a naptárban. Mire a jövőbe érkezem, már csak kilenc óra a nappal és öt perc híján tizenöt óra a Sötétség, de legalább a november is véget ér.

Tüzelek, fűtök, Sutyek úr műhelyéig futva teszem meg az utat, annyira nem kívánom az alattomos nedvességet. A műhelyben nyár van, az első adag műalkotást már elszállították, a megrendelő olvadozott a gyönyörűségtől.

– Mester úr, ennél finomabbat évszázadokkal ezelőtt sem készített volna senki!

A szuperlatívuszok a pálinkák nyomán csak szaporodtak, Sutyek úr szégyenlősen hártgatta a dicséreteket, de a megrendelő boldogságát mindez nem befolyásolta.

– Ha a kapu is ilyen lesz, ezzel az egésszel a halhatatlanok közé emelkedik Mester Úr! Annyi munkát kap ráadásul, hogy nem győz majd közöttük válogatni!

Sutyek urat inkább az utóbbi érdekelte, a halhatatlanság nem annyira, a jövő a jövőben van, ott a helye, majd amikor jelenné lesz, jelenése lesz, akkor felmérjük a teendőket, felmérjük a helyzetünket, megvizsgáljuk, mit lehet kezdeni azzal a nevezetes halhatatlansággal.

Drága Liza! Hol a kulcs?

A kétszárnyas óriási kapu talán még több munkát kínált, mint az eddigiek, Sutyek úr tavasz közepére ígérte, idén tehát nem alszom téli álmot, és ezt

kedvemre való. A Világtorné tonnaszám szórta rám az igazolásokat: nincs mit bánnod, mindent így kellett cselekedned. Liza pedig kézjegyével látta el ezeket az igazolásokat, mégsem gondoltam Kakukk Marcira. Pedig Kakukk Marci történetében világosan, és megkérdőjelezhetetlen érvénnyel írva vagyton, hogy a szinusz görbe a természet lényegét pingálja mindörökkön az elbizakodottak elé. Csakhogy az elbizakodottak az orruk végéig sem látnak el.

Aznap vacsora után Liza tétován fordult felém. Fura fény a szemében.

– Szeretnék neked mondani valamit.

Jajanyám, vágott belém a villám, ezt már jól ismertem. Most jön az, hogy terhes vagyok. Én nem akarok gyereket, mert úgyis meg kell halnia egyszer, én nem akarom senki halálát, jaj Liza, ne legyél terhes! De ha mégis lenne gyerekem, mihez kezdenék vele, mire Világtornéra indulhatna, legjobb esetben töppedt agyú vénember leszek, vagy halott. Deadhead Cherry Garcia jégkrémrel.

Feltettem mindkét kezem az asztalra, hozzákészültem a díszvacsorához.

„John Entwistle basszusgitaros váratlan halála ellenére a Who együttes megtartja”

– Jobb szerettem volna reggel, de az isten verje meg, nem így akarom! – kiáltott fel, aztán lesöpörte maga elől a terítéket a földre, fejét többször az asztal lapjába ütötte, és arca borulva zokogni kezdett.

Mi a jó ég történhetett vele? Mellélültem, próbáltam csitítgatni.

– Mi a baj, mi a baj? Egyéb nem jutott eszembe.

Aztán megtudtam, hogy mi a baj.

Nincs több kedvellek, nincs több Liza. Egy évre Kanadába költözik a bátyjához, minden papír rendben, egy hete minden papír rendben. Még tavasszal kezdte intézni, valójában nem is hitte, hogy sikerül, munkája lesz, az utat a bátyja pénzeli. Egy hete mondaná, de nem mondja, nem mondja, az utat sem képes visszamondani, hamar eltelik egy év, siet vissza hozzám, és boldogan élünk, míg meg nem halunk. Inkább lennél terhes, inkább lennék töppedt agyú vénember.

Nem búcsúztunk el, de az volt az Utolsó Vacsoránk. Ha-ha.

Fogkefét?

Másnap megmarkoltam egy tüzes vasdarabot, Sutyek úr ordítózni kezdett, hogy te barom, nem megmondtam, hogy kesztyű nélkül itt hozzá nem érhetsz semmihez, a vizesvödörbe nyomtam a kezemet, és elbőgtem magam.

Sutyek úr megrökönyödött.

– Ennyire fáj?

Ennyire, igen ennyire, hogy vágjon bele a villám, de nem a kezem.

Elmondtam mindent, meg is könnyebbültem valamelyest, Sutyek úr bekötözte a kezemet, ne törődj velem, ne törődj velem, mára abbahagyjuk. Vastagon berúgtunk estére mind a ketten, otthonom megint nem volt, hazamentem, tettem a cserépkályhára pár hasábot, aztán ütközésig nyomtam a potmétert, a Nile Song illeszkedett hozzám a legjobban a Pink Floydtól. 31
Benne volt a déenesem.

Rengett az egész kóceráj. Hát kellett ez nekem? Egymás után többször ugyanazzal a nővel? Tényleg nagy barom vagyok, egy óriási nagy barom. Sebnyalogatásban soha nem voltam bajnok, de ez a kiürült lakás most nagyon betett. Murcit elüldöztem a közelemből, nem tartottam otthon italt, vissza a sütőrumhoz, vissza a gyökerekhez. A dal ugyanaz marad.

A Rilke Zajfogó

Három nap múlva hívtak a Kórházból. Mint az Egyetlen Elérhető Hozzá tartozót. A logopédustól tudták meg a számomat. Som meztelenül ült törökülésben az ablaka tövében, kezében nyitott Rilke kötet, amikor ráakadtak. Eszméletlen volt.

– Kell vinnem valamit?

– Hálóruhát, hintőport, esetleg krémet, olyasmit, mint a Babakrém.

– Fogkefét?

– Arra nem lesz szükség.

Hogyhogy nem lesz szükség? Som elhullajtotta a méregfogait?

Összevásároltam minden vackot, a legfinomabb krémet, szappant, hintőporokat, vettem fogkefét, fogkrémet is. Volt egy hosszú fehér pólóm Greatful Dead nyomattal, ezt szántam hálóruhának. Som mindig meztelenül aludt. Vettem két gatyát is, aztán felszálltam a távolságira. Éva hol a pokolban vagy? Hol vannak a kölykök? A szőke haj már földig ér.

– Ha egy hét van hátra az életedből, ne vegyél tartós tejet – hajoltam Som fölé.

Hanyatt feküdt, nem nyitotta ki a szemét, szaporán lélegzett, és ijesztően lefogyott arca szürke fátyollal takarta mindazt, ami Vanra Cefréből maradt. A kézfeje valószerűtlenül nagy hatott kidagadt ereivel a takarón. Megfogtam, és elhatároztam, hogy megvárom, amíg felébred. Észre sem vettem, hogy két óra eltelt, a nővér kezdett kitéssékelni, hogy most valami procedúrák következnek, kint tágasabb. Elérkezett a testápolás ideje, karbantartják a kórterem nyomorultjait.

Az orvossal akartam beszélni, hogy megtudjak valamit, de az orvos majd csak hétfőn jön, közölte velem a nővér. És addig? Az ügyeleteshez mehetek, de nem ő kezeli a beteget, nem sok felvilágosítást tud adni. És ha

rosszabbra fordul az állapota hétfőig? Nem fordul rosszabbra, mondta a nővér, ennél rosszabbra már nem fordul.

32 Azt hiszem, nyugodtan befeküdhettem volna Som mellé. Elengedtem a kezét, megölelni valahogyan nem mertem, csak a fülébe súgtam, hogy ne hagyja magát, még nem jött el az idő, vagy valami hasonlót, néztem hosszasan, szerettem volna a nézéssel legalább ebben az állapotában tartósítani, amíg a segítség megérkezik, aztán magam sem tudom hogyan, kijutottam a kórházból, felhívtam a logopédust, aki megígérte, hogy mindenképpen meglátogatja. – Nagyszerű elme, nagyon megkedveltem.

Som vasárnap halt meg. Nem tudom, mikor. Nem ilyenek képzeltem az utolsó napokat. Mi az, hogy meghalt? Nem dobog a szíve? Nem lélegzik? Nem tud menni, arrébb tenni egy szalmaszálat? Nem dugja meg a barátnőmet, amíg én aprópénzre váltom a világot?

Akkor meg miért vihogja, hogy lótreamon-izidordükassz?

Pilótavizsgát tenni. Brian Jones visszamenőleg így talán megérthető azon a 69-es zsebrádiós hírben, azon nyomorult közklotyón. Ha már túlságosan lent vagy, nem merülhetsz tovább, ellöknéd magad a medertől, ehhez a legjobb a pilótavizsga. Brian Jones a célegyenesben pilótavizsgát akart tenni. A pilótavizsga szerepelt a tervei között.

Közeledtem a kapuhoz, a túlsó járdán most ellenkező irányban rohangált kerítéstől árokig a pórázos kölyök. Az asszony szívta a cigarettáját és jól láthatóan magában lődörgött közben, hol rövidítve, hol lazábbra engedve a pórázt minden megfontolás nélkül.

Esteledett, néztem Sutyek úr házának tetejét, a gerendavégeket, ahogy elősötétlenek a fehér vakolatból. Egy nagy madár vitorlázott bele ebbe a fehérbe, és landolt a csúcs előtti fán. Legalább nyolcvan centiméteres szárny-fesztáv. Eleinte nem tudtam eldönteni, hogy bagoly, sas, vagy miféle égi tünemény lehet. Csak annyit tudtam eldönteni, hogy csodaszép, de aztán ráismertem a Dharma Kányára, amelyik a Vén Bolond Szalai hulladékhegyének ormán fészkel. Mostanában kicsit mélyebbre húzódva a lomok közé, mint nyáron.

Murci felkelt a körtefa mellől, és magát kelleve elindult a kapu irányába a behavazott udvaron. Bizonyára kandúrszagot fogott. A Dharma Kánya is lelibbent a kapaszkodóról és egyenesen felém tartott. Gyönyörű vagy, mondtam neki, erre felrántotta a botkormányát, majd összecsukta szárnyait és irányt váltva lezuhant. Egyenesen Murcira. Nem hittem a szememnek, csak amikor már belefogott a nehézkes emelkedésébe, akkor kezdtem el ordítani, s futni felé. Ott húzott el a szemem előtt a karmaiban lógó macskával, egy söprűnyéllel el is értem volna, de nem volt nálam semmi, csak a tehetetlenség érzése, az a rettenetes érzés, aminek nincs fogantyúja, kapaszkodója,

nyele. Ahogyan emelkedett ez a suhogó végítélet, úgy süllyedtem én a kétségbeesésébe. Murci nyitott szemének látványától dermedten tűntem el a föld felszínéről.

Feldöntöttem az üveget, amikor felébredtem, hátralöktem a padot, az is feldőlt, hánynom kellett. Már a fürdőszoba ajtóban elkezdtem, nem bírtam visszafogni, a végézető ráadásul pedánsan le- 33
hajtván, az is kapott egyet. Maradt a kád. Amióta Liza elment, nem használtam. Semmi öklendezés, egyetlen folyamatos sugárban távozott belőlem a félelem, olyan erővel tört fel, hogy vákuumot hagyott maga után a testem belsejében, levegőhöz sem jutottam. Úgy éreztem, megfulladok, és meg is fulladtam, mesterségesen kellett lélegeznem utána hosszú ideig.

Murcival ölemben ültem az ágyon, simogattam, de nem szólunk egymáshoz. Sutyek úr tűnt fel a szobaajtóban.

– Jobb lenne, ha zárná a kaput.

– Elfelejtettem.

– Ott fekszik egy döglött német juhász szájkosárral a pofáján.

Van egy borosüveg is mellette. Lehet, hogy valamelyik hajléktalan pont itt szabadult meg a feleslegeitől.

– A hát az a testrész, amelyet a faszfejeknek még nem sikerült megfejteniük, hogyan amputáljanak – vigyorgott az ablakból Bukowski, hogy frissítse az emlékezetemet.

– Arra gondoltunk az asszonnyal, hogy talán az is jobb lenne, ha ma este nálunk aludnál.

– Ez igen szép dolog, köszönöm, de már rendben leszek.

– Sütött kacsát, elbeszélgetünk kicsit, tán egy rendes pohárka bor is lemehetne.

Nagyon gyengének éreztem magamat, néztem ezt a behemót, gyermeklelkű kovácsmestert, aztán mielőtt visszavonhatatlanul elérkezé-
nyültem volna, igent mondtam.

– Ha Murcit is vihetem.

– Hozzad csak, amúgy is átjár, vannak ott érdekeltségei.

– Egy kicsit összetakarítok, aztán jövök.

Sötét volt már, de még nem esteledett, amikor hazajöttünk Murcival. A kezemben hoztam, inkább én bújtam hozzá, mint megfordítva. Az ottlét kitisztított, de nem szerettem volna náluk aludni, Sutyek úr azt mondta, hogy ne jöjjen dolgozni másnap, de ragaszkodtam hozzá. Jót tenne, legfeljebb többet ütök mellé. Megtöltött egy üveget borral, mert kértem. Ugye nem árt meg? Nem, reggel korán kelek, csak altatónak vinném. Bekopogtam a sámani-
irodába, de nem kaptam választ, ahhoz késő volt már. A körtefa rendben, a személyzetről nincsenek hírek.

Aztán Zappa sámán mégis kidugta kuszált ábrázatát. Mindig dolgozott. – Ahol az USA olvasási és szövegértési képessége jelenleg tart, ideje lenne elővenni a baseball ütőt. – Ne gondold, hogy errefelé más a helyzet. Fokos és karikás ostor. Deres és kaloda. Talán segítenének még valamit.

34 Aztán csak bolyongtunk Murcival a lakásban, az egy szobakonyha-fürdő világtorné keretében. Megnéztem a naptárban, a legközelebbi koncert csak huszonötödikén lesz Nashville-ben. Budapest helyett meg majd Prágában. Addig tőköltek Mágna Miskáék, amíg Budapest neve után oda nem került: Törölve. Egyáltalán nem meglepő, amióta a Koszlott Szőrű Veteránok az idiotizmus oltalmában magát az irrealizmust kezdték építeni lázas gyorsasággal, az égvilágon minden tönkrement. Jobb is ez a Prága. Budapest törölve. Budapest törölve. Budapest törölve. Mintha Bird Reynolds hangját hallanám. Visszamenőleg hányszor nyerjem meg még a mohácsi csatát?

A konyhaablak installációjánál megálltunk Murcival. Egy összegyűrt papírdarabot találtam a váza mellett. Zita 30 210 2867. – Vigyél magaddal. – Nagyon messze lakom, nem bírnád ki az utat. – Eddig is mindent kibírtam. – Kockázatos lenne, majd máskor. – Szeretek kockáztatni. – Majd máskor. – Nincs máskor, csak most van.

Előkapartam a mobilt. Újra kellett indítani, kimerítették a tegnapi. Megnéztem az üzeneteket. Luxi kért, hogy adjak életjelt. (Ha-ha) A másikat Liza írta. „Ha elhagyom magamat valamelyik virágágyásban, ismerd fel a hangomat! Szeretlek.”

Zita kilenc felé csengetett. Hosszú fekete kabátban állt a kapu előtt, és dohányzott. Nem szóltunk semmit, bementünk a lakásba, csak ott mondtam neki valami olyasféle baromságot, hogy örülök, mert eljött. Bólogatott, hogy ő is, elővette az üveget a kabátzsebéből. Amikor felhívtam, hogy szeretne-e még mindig kockáztatni, akkor mondtam, hogy kellene hozzá segédanyag, mert nálam nincs semmi. Sutyek úr adományában a kacsza feredőzött addigra már. Old Snugglert hozott, ezt a meglehetősen pocsek whisky. Arra jó, hogy hamar pocsekba menjen tőle az ember.

Zita levette a kabátot, odahajította a számítógépes asztalra, aztán lehúzta a bakancsait, pulóverét. Folytatta, miközben nem vette le rólam a szemét. Teljesen levetkőzött, beült a fotelba.

– Jó meleg van itt.

Gondolom tesztelni akart. Ilyen módi járja az ő köreikben, mit lépek erre? Hoztam két vizes poharat, teleborítottam mindegyiket whiskyvel. Hozakoccantottam az övéhez a sajátomat, aztán két kortyra lehúztam, tudatva vele, hogy a mi köreinkben ez a módi. Szégyelltem magam a finom sült kacsza és a finom bor miatt. Mindenért szégyelltem magamat. A körtefa reszketett odakint, remegett az a pár megmaradt levele, úgy nézett ki, mintha a téli

álom gondolatával kezdene barátkozni. Ez jutott eszembe, ahogyan a meztelen lányt néztem. A rockdíler letette a poharat a kabát mellé az asztalra, és a bugyival megtörölte a száját. Én meg elindultam gyalog a pokolba, nem kérve idegenvezetést. Mikor is leend legközelebb a Foszlottszerű Fehér Bugyik Világnapja?

35

– Bekapcsolhatom a tévét?

– Be.

Egy darabig babrált a távkapcsolóval, aztán rám nézett.

– Más nem jön be?

– Nem. Miért, mit szeretnél volna? A Dunát?

– Az mi?

– Egy folyó.

Új Forrás 2012/8 – Faludi Ádám: A dal ugyanaz marad – Részlet A rockdílerből

Fülöp Péter: Perpétuum Mobile

